

Δημήτρης Τρωαδίτης

υπολήψεις - απόπειρες

Το Κόσκινο

Δημήτρης Τρωαδίτης,
υπολήψεις - απόπειρες
εκδ. Το Κόσκινο,
Μελβούρνη, 2013

***Στο εξώφυλλο, Paul Bond, Unexpected Departure**

**Το Κόσκινο
P.O. BOX 2120
Lygon St., North
East Brunswick
Victoria 3057
Australia**

<http://tokoskino.wordpress.com>

Περιεχόμενα

- δώδεκα και μια στιγμές υπόληψης
- απόπειρες ονείρων

Δώδεκα και μία στιγμές υπόληψης

στιγμή πρώτη

ξεσκισμένες ταινίες
κνόδαλα της ζωής
σαν να μαζεύεις τα ξέφτια
του απομεσήμερου
στα γυμνά σου πόδια
σπουργίτια που κροταλίζουν
τα ψίχουλα της αδράνειας

στιγμή δεύτερη

ήχοι διαθλώνται σε παράταξη
με τύμπανα από τότε
σαν φύλλα που πέφτουν
από τον αγέρα χτυπημένα
σαν παιδιά που ξεκλέβουν τις ώρες

στιγμή τρίτη

η πάχνη της νύχτας
το μουντό χρώμα
του πρωινού σημάδι
στην επερχόμενη μέρα
με ρυθμούς από ράμφη πουλιών
και χαλασμένες μηχανές

στιγμή τέταρτη

ο ήλιος δεν ανέτειλε
ο τελευταίος υπάλληλος αναχώρησε
κι ήμουν αυτός που
έκλεισε την πόρτα πίσω του
για τελευταία φορά.

στιγμή πέμπτη

τότε ακίνητοι
τότε τρεμάμενοι
σε μέρη που λέγονται
χώροι εργασίας
κραυγές αργόσυρτες
φωνές τσαλαπατημένες
έρμαια άνωθεν αποφάσεων
σε προκρούστεια κρεβάτια

στιγμή έκτη

πότε θα συναθροίσουμε
τα δάκρυά μας
πότε θα συσπειρώσουμε
τις οιμωγές μας
πότε θα ανασηκωθούμε
από τον ανοιχτό μας τάφο
που έχει τη μορφή
σελιλόιντ ακρόασης

στιγμή έβδομη

γωνιά τη γωνιά
κόγχη την κόγχη
μας παίρνουν το κατόπι
με προφυλάξεις
βρίσκονται στο διάβα μας
και όλα τα λιοντάρια
βρυχώνται
στις ορθάνοιχτες πόρτες
καθώς ακολουθούμε
τα χνάρια μας
απ' τις ατέλειωτες μνήμες

στιγμή όγδοη

πετάμε λίγη θάλασσα
στον ουρανό
να γίνει ένα ο κόσμος
μια μικρή σταγόνα βροχής
είναι μια μικρή σπίθα
ανταρσίας
κάτι σαν ένα μικρό λάθος
που περικλείει
όλα τα πεντάχρονα πλάνα
της μελλοντικής μας
δημιουργίας

στιγμή ένατη

τη νύχτα της θύελλας
στα χιλιόμετρα της αγρύπνιας
στη σάρκα και το αίμα
αγαπάμε όλο και πιο
καθοριστικά
αλλά το μεγάλο στοίχημα
είναι να διατηρήσουμε
αναμμένη τη μικρή
σταγόνα της βροχής

στιγμή δέκατη

φεύγουμε σαν το όνειρο
ξεστρατίζουμε σαν λωρίδα φωτός
απ' τη χαραμάδα του χρόνου
αποχωρώντας απ' τη σκηνή
με φωνή αλαργινή
και δειλές φλόγες

στιγμή εντέκατη

το κορμί
πεταμένο φύλλο
κλώτσος του καθένα
ανάπηροι ήλιοι
σε αμμουδιές εγκατάλειψης
ανεστραμμένες υποστάσεις
ζεστών προσώπων
και τα εφήμερα απάγκια
κι οι σπασμένες κούκλες
των βιτρινών
μετά τη λεηλασία
και την άμπωτη
των νοθευμένων χνώτων

στιγμή δωδέκατη

να πιαστούμε από αλήτες
συννεφιασμένους
πασχίζουμε
που τα παίζουν όλα για όλα
με άδεια μπουκάλια
βλέμματα στον ουρανό
να κατεβάσει το όποιο μάννα
να διαβούμε σε ρυάκια
με βάρκα βομβαρδισμένη
αίμα ξερό και χαλασμένο

στιγμή δέκατη τρίτη

η σιγανή φωνή μας
τιτίβισμα σπουργιτιού
που δεν ήρθε με χέρια
ολόλευκα κλαίει τη νύχτα
πίσω από καθρέφτες
ή συνωστίζεται
σε χοροπηδάδικα ευκαιρίας
για μια στιγμή υπόληψης

Απόπειρες ονείρων

απόπειρα πρώτη

κάθε απόπειρα σκέψης
περιέχει όλες τις απόπειρες μαζί
κάθε κίνηση στο άπειρο
περιέχει όλες τις κινήσεις μαζί
κάθε έμπνευση στα κενά διαστήματα
περιέχει όλες τις γητειές του κόσμου

απόπειρα δεύτερη

η ξηρασία μας αποτελείωσε
σε αλυσίδες σκόνης
η ζέστη μεσουρανά
ο καύσωνας κυβερνά
με απομιμήσεις βροχοπτώσεων
προχωρούν οι προνοητικοί
σε λιτανείες
θρησκευτικές ή μη
στις ράχες μας
η ξηρασία που εκτοπίζει
τους πάντες
σε τόπους εξορίας
που ξερνούν
περιβαλλοντικές καταστροφές
αγκομαχώντας

απόπειρα τρίτη

έτσι έγκλειστοι
σε ηλεκτρονικές κάμαρες
αποκολλούνται τα κομμάτια μας
μένουμε με τα υπολείμματα
του εαυτού μας
η ψυχή μας έρμαιο
σε σχήματα κι απομιμήσεις
με τ' άντερα έξω
σε κοινή θέα
εκτεθειμένα στα βρόχια
της καθημερινότητας
δεμένοι χειροπόδαρα
από αόρατους σπάγκους
κάποιος τραβά το χαλί
κάτω απ' τα πόδια μας

απόπειρα τέταρτη

άσματα
μισά χαρούμενα
μισά λυπητερά
γλεντώντας το χαμό
της γλώσσας μας
σε μουρμουρισμένους στίχους
αέρινους σαν θησαυρούς
με δύο αναψοκοκκινισμένα μάγουλα
στον ατέλειωτο χειμώνα

απόπειρα πέμπτη

δεν υπάρχουν ψηλά βουνά
εδώ στην περιοχή μας
όλα είναι επίπεδα
λεία
και ψυχορραγούν
ανυπεράσπιστα
δεν υπάρχει άνθρωπος
να τα χαϊδέψει
για να επιβιώσουν

απόπειρα έκτη

τα παίζουμε όλα για όλα
με θεατρικές ατάκες
σαν κόμπους στο λαιμό
που κρημνίζονται
σε χλώδη βάραθρα
και δίνες
αιώνιων χαιρετισμών

απόπειρα έβδομη

όλα συνεχίζονται...
αλλά μυρίζουν θειάφι
και σπέρμα
εκκωφαντική απομόνωση
η ζωή του καθένα
ανοιχτός κάδος
με απόλυτη ησυχία
ούτε θρόισμα φύλλου
ούτε ισορροπίες
στους λεπτοδείκτες
μόνο γεννήσεις
στα σκοτάδια
στους πίσω δρόμους
με τους ξεγελασμένους
εραστές των φαντασμάτων

απόπειρα όγδοη

τρέχεις χαμένος
σαν σκυλί
σε διόδους διαφυγής
να αποστρέψεις
τα μαρμαρωμένα δάση
όπου ο χρόνος
ακινητοποιείται
βαδίζεις πλέον
στα μονοπάτια της ήττας

απόπειρα ένατη

ήχοι απ' τα μακρινά νιάτα
σπασμένες φτερούγες
ξεστρατισμένων γλάρων
έμμονες ιδέες
σφηνωμένες στο μυαλό
ζαρωμένες
στην αφηρημάδα τους

απόπειρα δέκατη

σέρνεσαι μαζί
με την ομίχλη
στα πάρκα
στο λασπωμένο χώμα
στις φλόγινες λωρίδες
της δύσης
στα μυστικά ραντεβού
στο τέλος του χρόνου

απόπειρα ενδέκατη

φοράς ατάραχος
τ' όνομά σου
περιφέροντάς το
με ευτελή κοσμήματα
κειμήλιο σε φωτιές
που τρεμοκαίνε
ασήμαντο στολίδι
προς εξαφάνιση
κι ας διατείνονται
οι μετεωρολόγοι
ότι χρειάζεται τόλμη
ν' αγαπήσεις ακόμα
και την ύστατη
σταγόνα δάκρυ

απόπειρα δωδέκατη

στις καταποντισμένες
αυτές στιγμές
η κάθε ευχή μοιάζει
επαναστατικό μανιφέστο
η κάθε αύρα
ανοίγει το δρόμο...
άλλωστε δεν πεθαίνει κανείς
από ασάφεια
αλλά από κρύο
και μοναξιά

απόπειρα δέκατη τρίτη

το γκρίζο χάραμα
χωρίς ίχνος ρόδινου
στις ανοιχτές αυλόπορτες
στο παράθυρο της σκέψης
με ευχές και φόβους
γιατί ζεις
κι άλλα δράματα
με πρόσωπα
που δεν γνωρίζεις

απόπειρα δέκατη τέταρτη

το πολύ βαθύ κόκκινο
με τρελαίνει
γιατί είναι το χρώμα
της ανάτασης
φέρνει στο σχεδόν μαύρο
το χρώμα της ανάδυσης
μ' αυτό αλλάζεις
πλεύσεις
και σχέδια
σαν τα πλάσματα
της πυρκαγιάς
που παλεύουν ολόρθα
κι εξαγριωμένα

απόπειρα δέκατη πέμπτη

η πραγματικότητα είναι άλλη
η κληρονομιά διαφορετική
οι απόκοσμοι γεννήτορές σου
στα βάθη των αιώνων
δεν συγκρατούνται
σαν κουκίδες πίστης
παρατημένες
στην απόλυτη αδράνεια
σε τόπους
χωρίς οριοθετήσεις
στη μέση των κάμπων
του τίποτα

απόπειρα δέκατη έκτη

ξεμακραίνεις φτύνοντας
στις καταιγίδες που φτάνουν
στ' απογεύματα που φεύγουν
στις φοβισμένες αναπνοές
στα δημόσια προσκυνήματα
λατρεύεις
απροσδόκητα φεγγάρια
και καθώς αιωρείσαι
μέσα σε ανεπαίσθητα
θραύσματα χρόνου
είναι σαν να τριγυρνάς
μέσα στην ακινησία
των πραγμάτων

απόπειρα δέκατη έβδομη

η οντότητά σου
ενδότερα αρχαίου ναού
μυστικό ρυάκι
σε σκοτεινές πεδιάδες
με καταβόθρες πικρές
αλάτι και χάλκινη σκουριά
αγάπη σε ακάνθινες αψίδες
των πεπιεσμένων στιγμών
της ζωής σου

απόπειρα δέκατη όγδοη

γραμμές αναφαίνονται
τα μονοπάτια της γαλήνης
σαν αγέλη σκύλων
που εμποδίζει τον ύπνο
αλυχτώντας τη νύχτα
σε τοπία που βρέχονται
από ραδιενεργούς αφρούς
ξεραμένα φύλλα
αιώνιων φθινοπώρων
φωνές σε άλλες όχθες
τυφώνες που δεν
κατέστρεψαν

απόπειρα δέκατη ένατη

έχουμε χαθεί
σ' αυτά τα ταξίδια
ψάχνουμε γυρνώντας
στα ίδια
ακολουθώντας τα νερά
του ποταμού
να φτάσουμε
στη μισοεξαφανισμένη
κοίτη του
από τέρατα κυνηγημένοι
σκέψεις κουρασμένες
χαϊδεύοντας τα στήθη
δαγκώνοντας τα χείλη
ανακαλύπτοντας σκουριασμένα
ανοιχτήρια στο βυθό
της θάλασσας
από αρχαία καλοκαίρια
με κάποτε κόκκινο
ξυλιασμένο καφέ χρώμα

απόπειρα εικοστή

φοβάσαι να χαράξεις ελπίδες
για να μη συρθείς στη δύση
των ερώτων σου
τ' αντικριστά παραπετάσματα
δεν σε επηρεάζουν πια
το λιγοστό φως δεν σου στέλνει
σκληρές λάμπεις
παρά μόνο ανταύγειες
χωρίς πτυχές
για να υπονομεύσει το βλέμμα σου

απόπειρα εικοστή πρώτη

στέκεις ακίνητος
κοιτώντας τα τρένα
που τρέχουν παράλληλα
με τους κόκκους της σκόνης
στα πνευμόνια σου
αλλόκοτη κι αυτή η τάση
να ξεγράφεις τα πάντα
και μετά
να καταβυθίζεσαι
σ' ατέλειωτο ύπνο
έτσι που να
μην προφταίνεις
τα καυτά διαμάντια
της επόμενης μέρας

απόπειρα εικοστή δεύτερη

ο ήλιος βασανιστικός
η γραφή θραυσματική
σκοτώνει η πρώτη ανάγνωση
η τρυφερότητα είναι απόγνωση
η χαρά λύπη
ο πόνος λύτρωση
κι η συνύπαρξη
είδος πολυτελείας
συνηθισμένο βότσαλο
στις αμμουδιές της μνήμης

Ο Δημήτρης Τρωαδίτης γεννήθηκε το 1959 στην Αθήνα. Τέλη της δεκαετίας '70 με αρχές δεκαετίας '80 συμμετείχε σε ομάδα θεάτρου σκιών και μουσικό συγκρότημα. Το 1992 εγκαταστάθηκε στη Μελβούρνη. Εργάστηκε ως ραδιοπαρουσιαστής και διορθωτής εφημερίδας. Το 1997 κυκλοφόρησε σε ανεξάρτητη έκδοση την ποιητική συλλογή "Η οργή, το όνειρο και η ζωή" και το 2012 την ποιητική συλλογή "Η μοναξιά του χρόνου" σε ηλεκτρονική έκδοση. Ποιήματά του έχουν βραβευθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς και έχουν δημοσιευτεί ευρέως σε λογοτεχνικά έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά στην Ελλάδα και Αυστραλία. Έχει πάρει μέρος σε αρκετές ποιητικές εκδηλώσεις στη Μελβούρνη, παρουσιάζοντας δουλειά του. Ασχολείται, επίσης, με την ιστορία του εργατικού κινήματος ελλαδικού και παγκόσμιου καθώς και μεταφράσεις άρθρων πολιτικού και ιστορικού περιεχομένου. Διαχειρίζεται το ιστολόγιο <http://tokoskino.wordpress.com>

After the game,
the king and the pawn
go into the same box.

